

§ 9. Pracownicy zakładów fryzjerskich i golar-
skich winni być w czasie zajęć stale ubrani w czyste
białe fartuchy lub kurtki szczelnie zapięte na rękach
i szyi, mieć krótko obcięte i czysto utrzymane paz-
nogcie, przed każdą czynnością winni myć dokładnie
ręce i używać przy czynnościach czystych przeście-
radel, ręczników i serwetek.

§ 10. Klientowi przysługuje prawo żądania,
aby przy czynnościach były używane jego własne
przyrządy i bielizna. Bezwarunkowo należy używać
wyłącznie przyrządów i bielizny klienta w przypadku,
kiedy jest on dotknięty widoczną chorobą skórą.

§ 11. W przypadku skaleczenia, miejsce ska-
leczone winno być obmyte z pomocą wyjalowionej
waty lub gazy siedemdziesięcioprocentowym spirytu-
sem i zajądnowane.

§ 12. W zakładach fryzjerskich i golarskich
winny być umieszczone następujące napisy:

- 1) „niewolno wprowadzać psów”,
- 2) „niewolno pluć na podłogę”,
- 3) „uprasza się wycierać obuwie”.

§ 13. Istniejące zakłady fryzjerskie i golarskie
winny być poddane oględzinom sanitarnym i nie od-
powiadające przepisom niniejszego rozporządzenia
winny być doprowadzone do stanu należytego w ter-
minie wyznaczonym przez właściwe władze. Zakła-
dy, które nie będą doprowadzone do stanu wyma-
ganego rozporządzeniem, ulegną zamknięciu aż do
czasu uporządkowania. W drodze wyjątku może
władza administracyjna II instancji zezwolić na dal-
sze istnienie zakładu posiadającego drobne usterki,
o ile zakład ten na ogół odpowiada wymaganiom
niniejszego rozporządzenia.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze winno być
umieszczone w każdym zakładzie fryzjerskim na
miejscu dostępnym i widocznym.

§ 15. Winni przekroczenia przepisów niniej-
szego rozporządzenia będą karani, o ile czyn kary-
godny nie podlega karze surowszej w myśl istnieją-
cych ustaw, w drodze administracyjnej na podstawie
art. 25 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmio-
cie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chor-
bów występujących nagminnie (Dz. U. R. P. № 67,
poz. 402).

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w ży-
cie z dniem ogłoszenia i obowiązuje w ciągu 2 lat
na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austriackiego.

Kierownik Ministerstwa Zdrowia Publicznego:

Chodźko

Minister Spraw Wewnętrznych:

Kamieński

338.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych

z dnia 30 marca 1922 r.

o podwyższeniu taryfy osobowej i bagażowej
wąskotorowych kolei państwowych oraz pry-
watnych, znajdujących się w zarządzie państwo-
wym, położonych w obrębie dykcji kolei pań-
stwowych w Warszawie, Radomiu i Wilnie.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o tym-
czasowym przekazaniu Ministrowi Komunikacji prawa
wydawania przepisów o przewozie osób, bagażu i to-
warów, oraz ustalania taryf przewozowych na kole-
jach polskich (Dz. P. P. P. № 14 poz. 152) i w po-
rozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu
i Handlu zarządza się co następuje:

§ 1. Na wąskotorowych kolejach państwowych
i prywatnych, znajdujących się w zarządzie państwo-
wym, położonych w obrębie dykcji kolei państwo-
wych w Warszawie, Radomiu i Wilnie podwyższa się
opłaty za przewóz osób o 100%, t. j.

do 20 mk. w klasie III od osoby i kilometra i
" 30 " " II " " "

§ 2. Za przewóz bagażu i przesyłek nadzw-
yczajnych ustanawia się następujące podwyższone
o 50% opłaty od każdych 10 klm.:

- a) za bagaż—od każdej sztuki wagi do 50 kg.—
90 mk., wagi zaś ponad 50 do 100 kg. —
180 mk. i
- b) za przesyłki nadzwyczajne—od każdej sztuki
wagi do 50 kg. — 180 mk., wagi zaś ponad
50 do 100 kg. — 360 mk.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie
z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia
10 kwietnia 1922 r. Jednocześnie tracą moc obo-
wiążującą wydane w tym przedmiocie rozporządze-
nia Ministra Kolei Żelaznych z dnia 21 września
1921 r. (Dz. U. R. P. № 82, poz. 576 i 577), z dnia
18 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. № 93, poz. 690),
z dnia 20 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 108,
poz. 792) i z dnia 22 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P.
№ 12, poz. 115).

Minister Kolei Żelaznych:

Ludwik Zagórny-Marynowski

Minister Skarbu: *Michalski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Stefan Ossowski*

339.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych

z dnia 29 maja 1922 r.

o podwyższeniu taryfy osobowej i bagażowej
na linjach Towarzystwa akcyjnego warszawskich
dróg żelaznych dojazdowych.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o prze-
kazaniu Ministrowi Komunikacji prawa wydawania
przepisów o przewozie osób, bagażu i towarów, oraz